

IOACHIMUS HENRICUS KNOCHIUS

BENEVOLO LECTORI

S. D. P.

Tres ferme ante annos quum in Babrio edendo bibliopolae rationes a meis dissentientes impedirent me, quominus apologorum et hexametris versibus et elegis conscriptas reliquias ea qua institueram ratione in publicum darem: nihil nisi verborum contextum editioni Babrii pro epimetro adiunxi. Nunc igitur occasione oblata ea, quae tunc omisi, addam, pauca quidem, at eiusmodi, quae totam fabularum collectionem aliqua ex parte stabiliant. Fragmentorum quae praeter unum simul ab Aristophanis in Equitt. v. 541. Scholiaste conservatum ex Suida collegi, tredecim sunt hexametris versibus, elegis tria illigata. Utrum haec et illa ad eundem sint referenda auctorem, an non, equidem non discerno. Neque de tempore quo Anonymus ille vel Anonymi vixerint (nam ne de numero quidem auctorum satis constat) certius proferre ausus sum iudicium, licet Bentleius¹⁾ hos vel hunc Babrio antiquiorem esse, recentiorem illo Tyrwhittus²⁾ pronunciaverint. Sed ut instituti mei rationem Tibi reddam, en indicem locorum, in quibus Suidas auctoris nomine ubique neglecto fragmenta hexametris illigata servavit! Sunt igitur ex ordine litterarum periochae: *Ἄδων*, fr. II. *Ἀκηρόης*, fr. VIII. *Ἀκαλθείας κέρας*, fr. V. *Ἄνεως*, fr. XII. *Ἠπεδανός*, fr. I. *Ἀρχος*, fr. III. *Ἄλς*, fr. III. *Μεταχρονία*, fr. VI. *Πολλόν*, fr. II. *Πορφύρει*, fr. I. *Προκάρηνος*, fr. X. *Σκῶλος*, fr. VII. *Στεικείος*, fr. IV. *Στυφελισμούς*, fr. VI. *Συνθεσία*, fr. III. *Οἶτος*, fr. IX. *Τροδράξ*, fr. XIII. *Φηλοῦν*, fr. III. *Ψαφαρῆ*, fr. XI. Elegiacō metro erant adaptatae fabulae, quarum fragmenta sunt apud Suidam s. vv. *Δύη*, fr. I. *Αἰπεινή*, *Ἀΐσυλα*, fr. II. *Λίβυσσα ἕβρις*, fr. III. Suidas igitur, a quo fabulatoris nomen plane neglectum est, versus sub variis, quae suis in locis adiectae sunt, inscriptionibus excitavit.

Ceterum fragmentorum illustrandorum eam institui rationem, ut ex tota apologorum prosariorum farragine si reperire contigit eum typis exscribendum curarem, ad quem versuum reliquiae referri debere mihi visae sunt.

¹⁾ Bentl. de Aesop. fab. C. V. p. CXLII. Fur. ed. „Fuit hic, ut exempla docent, auctor non contemnendus: ac post eum Babrius quidam fuit, qui in novam formam choliamborum fabulas redigeret.“ —

²⁾ Tyrwh. diss. de Babr. p. CLXVIII. An. 14. Fur. ed. Hic vero, neque ipse spernendus auctor post Babrium, opinor, scripsit, et fabularum eius (nonnullarum saltem) Paraphrasin versibus partim Hexametris partim Elegiacis confecit. Sed, ne Tibi quid desit, audi Herderi de his fabulis iudicium: „Man kam bald darauf, auch der Aesopischen Fabel den Schmuck eines Sylbenmaasses zu geben, der ihre Wirkung nicht schwächete, sondern erhöhe. Das älteste dieser Art war, wie wir aus dem Hesiodus sehen, das heroische; es hat einen abgemessenen, simplen rastlosen Schritt, und dass mehrere Fabeln von einem Griechen selbst in diese Versart eingekleidet gewesen, sehen wir aus den Fragmenten bei Suidas.“ Cf. Zerstreute Blätter. Dritte Sammlung, p. 185. sq.

Caput primum.

Fabularum hexametris conscriptarum fragmenta.

Fragm. I. Λέων και Ἀλώπηξ.

Καί οἱ πορφύροντι διακριδὸν ἀμφὶς ἕκαστα.
 * * * * * Ἐγγύθι δ' ἔστι
 ἠπεδανοῦ λέοντος.

Quamquam propter fragmenti brevitatem vix pro certo eius sedem indicare audeo, illud tamen ad fab. εἰ Vatic. coll. non sine veri specie esse referendum videtur, quam huc transferre iuvat: Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀληθῆς ἐαυτῷ τροφὴν πορίζειν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξει. Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον καὶ ἐνταῦθα κατακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν χαλεπῶς. Καὶ οὕτω τὰ παραγενόμενα ἐπιτιμῆσθαι χάριν παντοῖα ζῷα συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀναλωθέντων ὑπ' αὐτοῦ, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνιῖσα καὶ γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν, καὶ στᾶσα ἔξωθεν καὶ ἀποθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυθάνετο αὐτὸν πῶς ἔχει. Τοῦτου δὲ εἰπόντος, καλῶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτωμένου, δι' ἣν οὐ κάτεισι, καὶ οὐκ εἰσέρχῃ ὡς ἐσω, ἡ ἀλώπηξ ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλθον ἂν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν εἰσιόντων ἵχνη, ἐξιόντων δὲ οὐδενός. Versui fragmenti priori respondent prosa oratione conscriptae fabulae verba: ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνιῖσα; nam illum versum sic converto: *Quum vero (vulpes) omnia apud se alto animo perpenderit, volutaret; eum enim vestigia terrebant omnia adversum spectantia, nulla retrorsum.* Hanc enim ob causam vulpecula ἐγγύθι δ' ἔστι ἠπεδανοῦ λέοντος, i. e. antrum senio correpti leonis non intravit, sive ut pro-sarii apologi auctor καὶ στᾶσα ἔξωθεν καὶ ἀποθεν τοῦ σπηλαίου; nam huc reliqua fragmenti hexametri pars spectat. Ceterum hanc de leone et vulpe fabulam multi in suum usum transtulerunt auctores, veluti Plato Alcib. prior. p. 123, c. 39. Themist. Orat. XIII. Lucilius in Satiris teste Nonio Marcello s. vv. Deductum p. 289. et Spectare p. 402, quem Horatius, Porphyrione teste, secutus est Epist. I, 1, 73 sqq. Adde Babrii Cap. V. fragm. V, cuius choliamborum reliquias aequae ac nostros hexametros Suidas servavit. Ille enim s. v. Πορφύρει· ταρασσεται· καὶ ἐν Μυθμοῖς·

Καὶ οἱ πορφύροντι διακριδὸν ἀμφὶς ἕκαστα.
 Idem s. v. ἠπεδανός· ἀσθενής· Ἐν Μύθῳ·
 * * * * * Ἐγγύθι δ' ἔστι

ἠπεδανοῦ λέοντος.

Codex Leidensis, quod Gaisfordum effugit, πορφύρη in Suidae glossa exhibet, ut Paris. I. apud Gaisfordum, qui ex eodem Msto ταρασσεται enotavit. Πορφύρειν eo quo nostro loco significatu usurpatum II. Φ', 551.

πολλὰ δὲ οἱ πρῶτῃ πόρφυρε μένοντι.

Aliquoties hanc dictionem Eustathius explicuit, veluti ad II. α', 482. καὶ ἐπὶ θαλάσ-

σης δὲ τὸ πορφύρειν λέγεται, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν βάρει διανοεῖσθαι καὶ οὖν νυμαίνεσθαι λογι-
σμοῖς πορφύρειν λέγεται. Reperitur praeterea Odys. δ', 427. 572. κ', 309.

πολλὰ δὲ μοι κραδίη πορφυρεῖ κύντι.

Istorum ad priorem locum cf. eundem Eustath. p. 1503, 42 sqq. qui verbum ut Sui-
das, ταράττεσθαι voce interpretatus est. His adde ex Scholiis in Apoll. Rhod. II, 548.
explicationem a Reinesio allatam: πορφύρειν λέγεται τὸ μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλὰ κατὰ βάρ-
θους τι μεριμνᾶν, ἀπὸ τῆς πορφύρας τῆς ἐν βάρει τῆς θαλάσσης εὐρισκόμενης. Recte Eusta-
thius I. I. καλχαίνειν vocabulum, cui eadem subest metaphora — id enim a κάλχη = πορ-
φύρα derivatur — contulit, quo praeter Sophoclem Antig. 20.

Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

usus est Euripides Heracl. 40.

Ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖςδε καλχαίνω τέκνοις.

Eustathius enim in II. α', p. 51. hanc doctrinam tradidit: "Ὅτι δὲ κάλχη ἢ πορφύρα
καὶ ἀπ' αὐτῆς Κάλχας ὃ ἢ πορφύρων ὃ ἔστιν ἐν βάρει βυσσοδομεῖων μαντικὴ ἢ ἀλλοῖά τινα
ἢ ὃ κατὰ χρόαν οὖν κάλχεος, ἤγουν πορφύρεος κατ' ὁμοιότητα τοῦ Ὀμηρικοῦ Φοβίμος καὶ
ὅτι καλχαίνειν ἔπος ἢ τὸ πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον ὡς ἐν τῆς κάλχης
ἢ τὸ μαντεύεσθαι ὡς ἐν τοῦ Κάλχαντος δῆλον ἀπὸ τῶν παλαιῶν. — De vocis διακριδὸν si-
gnificatu cf. Spanh. ad Callim. hym. in Del. 57. In nostrum locum cf. Apoll. Rhod.
IV. 720. sqq.

αἶψα δὲ μύθῳ

χρεῖω ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν.

Ἄμφις ἕκαστα πορφύρειν coniunctum est ut Homericum ἀμφὶς ἕκαστα εἶρεσθαι.

ἢ δὲ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Odys. τ', 46. coll. II. ν', 345. — Ad posteriora verba ἤπεδαν. λέοντ. cf. Babrii reliquias:

οἷα τις νοῦσω
κᾶμων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.

Fragn. II. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.

Οὐδέ οἱ οὐδ' αἶψαν ἄδε πάρδαλις, οὐνεκα θυμῷ
ἐμπλεῖν τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν.
Κέρδεσι Φηλωθεῖσα θοῆ κερμαίς. — — —

Deprompti sunt versus ex prosaria Codicis Bodleian. fabula LXXIV. p. CLXIV.
Tyrwh., quam olim τινεῖ — nam illius ope huius lacunae possunt expleri — Vatic.
Codicis apologo adiutus sic in meos usus transcripsi: Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν Φάραγγι.
τῇ προσφιλεῖ δὲ ἀλώπει, ἢ προσωμίλει, εἶπεν· εἰ θέλεις ὑγιᾶναι με καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον
τὴν μεγίστην τὴν εἰς τὸν δρυμῶνα οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκεῖσι σου λόγοις ἐξαπατησάτω ἄγε εἰς ἐμὰς
χεῖρας· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκατῶν καὶ καρδίας· ἢ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθούσα εὔρε τὴν ἔλαφον
σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἶποῦσα, ἔφη· ἀγαθὰ σοὶ ἦλθον
μηῦσαι. οἶδας ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν γαίτων μοί ἐστι. νοσεῖ δὲ καὶ ἐγγὺς ἐστὶ τοῦ θνησκείν.
ἐβουλεύετο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μεθ' αὐτὸν βασιλεύσει. ἔφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων,
ἄρκος δὲ νωθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών, ἢ ἔλαφος ἀξιώτατή ἐστὶν εἰς βασιλείαν,
ὅτι ὑψηλή ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ καὶ τὸ κέρασ αὐτῆς ὕφεισι φοβερόν. καὶ τί σοὶ

πολλά λέγω; ἐπιρώθης βασιλεύειν· τί μοι ἔσται πρώτη σοι εἰπούση;] ἀλλ' εὖξαι μοι σπυ-
 δούση, μὴ πάλιν με ζητήση. χρήζει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν, εἰ δὲ ἐμοὶ τῆς γραφῆς ἀκού-
 σης, συμβουλεύω καὶ σε ἐλθεῖν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ.
 τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη τοῖς λόγοις· καὶ ἤλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον·
 ὁ λέων δ' ἐφορήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ τὰ ἄτα μόνον τοῖς ὄνυσιν ἐσπάραξεν· ἡ δὲ ταχέως ἔσπυ-
 δεν ἐν ταῖς ὕλαις. καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐρώτησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐποιάσεν, ὁ δὲ
 λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ
 δευτέρου τι ποιῆσαι καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν· ἡ δὲ εἶπεν· χαλεπὸν καὶ ὀσμολοῦν ἐπι-
 τάσσεις ἐμοὶ πρᾶγμα, ἀλλ' ὅμως ὑπουργήσω σοι. καὶ δὴ ὡς ἰχθυεὺς κύνων ἐπιημολούθει πλέ-
 κουσα πανουργίας· ποιμένας δὲ ἐπηρώτα εἰ εἶδον ἐλαφὸν ἠμακμένην. οἱ δὲ ἔδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ.
 εὔρε δ' αὐτὴν καταφυχομένην καὶ ἔστη ἀναιδῶς· ἡ δὲ ἐλαφὸς χολωθεῖσα καὶ φρίζασα τὴν
 χεῖρην εἶπεν· ὦ κάρταρα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσω με· εἰ δὲ καὶ πλησιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἐτι.
 ἄλλους ἀλωπέειζε τοὺς ἀπειροὺς, ἄλλους ποιεῖ βασιλεῖς καὶ ἐρέθειζε. ἡ δὲ εἶπεν· οὕτως ἀν-
 ἀνδρὸς εἶ καὶ δειλή; οὕτως ἡμᾶς τοὺς Φίλους ὑποπτεύεις; ὁ μὲν λέων τοῦ ἄτος κρατήσας ἡμελλε
 συμβουλεύειν καὶ ἐντολάς σοι δοῦναι περὶ τῆς τοιαύτης βασιλείας, ὡς ἀποθύσιον· σὺ δὲ οὐδὲ
 κνήμα χεῖρὸς ἀβρώστου ὑπέστης. καὶ νῦν ὑπὲρ σε πλεῖον ἐνεῖνος θυμοῦται καὶ βασιλεὺς τὸν
 λύκον θέλει ποιῆσαι, οἴμοι, πονηρὸν δεσπότην. ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μὴδὲν προηθῆς, καὶ γένου ὡς
 πρόβατον· ὄμνυμι γὰρ σοι εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μὴδὲν κινῶν παθεῖν παρὰ τοῦ
 λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνῃ σοὶ δουλεύσω. οὕτως ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν.
 ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δειπνὸν εἶχε, πάντα τὰ ὄσῳ καὶ μυελὸς καὶ
 ἔγκυα αὐτῆς καταπίνων· ἡ δὲ ἀλώπηξ εἰστήκει ὄρῳσα, καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀράζει λα-
 θραῖως, τοῦ νόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. ὁ δὲ λέων, ἀπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζή-
 τει, ἀλώπηξ δὲ μήμοθεν στάσα ἔφη· αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν· μὴ ἐτι ζῆται· ὅποιον
 γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν, ἥτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν. Fragmenti supra
 excitati verba huic pedestri sermone conscripto apologo, qui scazontes tamen satis
 amplos prodit, ita sunt concinnanda, ut prior versus: οὐδὲ οἱ οὐδ' αἰθῶν ἄδε πάρδαλις,
 οὐνεκα θυμοῦ ἐμπλεῖη ab epitomatore sit contractus ad verba: πάρδαλις δὲ θυμώδης.
 Alter versus: τὸ δὲ πολλὸν ἀγῆγορα μέμφετο τίγριν. — Καὶ Φηλωθεῖσα ἀντι
 πορρο versus partem: κέρδεσι Φηλωθεῖσα θοῇ νεμᾶς fabulae prosariae auctor expressit
 ita: τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη τοῖς λόγοις.

Totum fragmentum ex Suida est depromptum, qui tradidit s. v. Ἄθεν· ἤρετιεν.
 Ἐν Μύθοις·

Οὐδὲ οἱ οὐδ' αἰθῶν ἄδε πάρδαλις, οὐνεκα θυμοῦ
 ἐμπλεῖη. —

Quibus adiunge ex eodem fonte versus partem s. v. Πολλόν· ὡς ἐπιτοπλεῖστον. Ἐν Μύθοις.

— τὸ δὲ πολλὸν ἀγῆγορα μέμφετο τίγριν.

Porro huc pertinet hexametri particula s. v. Φηλοῦν· ἀπατᾶν. — Καὶ Φηλωθεῖσα ἀντι
 τοῦ ἐξαπατηθεῖσα. Ἐν Μύθοις·

Κέρδεσι Φηλωθεῖσα θοῇ νεμᾶς. —

I. Bentleius Dissert. de fab. Aes. c. IV. fabulis elegiacis verba: Οὐδὲ οἱ — ἐμπλεῖη ascripsit;
 verum Tyrwhittus p. CLXV. ann. 7. vidit, qui hoc fragmentum cum illo s. v. Πολλόν
 coniunxit. αἰθῶν non ad huius bestiae fulvum colorem, verum ad eius voracitatem
 refert Spanhemius Hym. in Cerer. 67. θυμοῦ] θυμῷ Tyrwh. Fragmenti sedem recte
 indicavit Bernhardus in Suid. 3. Dispicit Toupium coniectura ὁ δὲ πολ. μέμφεται
 perverse Mediol. ed. Pro Φηλωθεῖσα in Suidae glossa Φηλωσα perverse Paris I. et
 Leidensis exhibent. De voce Φηλοῦν locus a Blomf., laudatos in Aesch. Agam. 475.

Τερπνὸν τὸδ' ἐλθὸν Φῶς ἐφήλωσεν Φρένας.

Adde Menandrum apud Photium, qui tradidit s. v. Φηλοῦν ἀπατᾶν Μένανδρος Ἄλιεῖ
 δὲ οἰκίας

Φηλοῦν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων.

κεμᾶς. „Haud eo minus tamen a poetis subinde et pro metri quidem ratione, κεμᾶς
 vel κεμμᾶς et κεμμᾶδες non tam de cervi hinnulis aut capreis, sed de magnis etiam
 cervis, ut hoc loco (hym. in Dian. 112.

Ἐν δ' ἔβαλεν χρύσεια, θεᾶ, κεμᾶδεςσι χαλινά.)
 sunt dicta.“ Spanh. l. l. — Leviter erravit Gaisfordus in sede huius fragmenti indicanda.

Fragn. III. Λέων, ὄνος καὶ ἄλωπηξ.

Ἐς βίοτον κοινῶς ὄνω γένετ' ἄμοβόρος λῆς.

— Μετὰ δὲ σφίσι πιστώσαντο

συνθεσίην.

Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἶσομαι. —

Quas hic misere dilaceratas vides reliquias mutilatasque, eas pertinere ad fabu-
 lam arbitror, quam Collectionis Florentinae auctor sic ad metricum exemplar suum
 decurtavit: Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινῶσαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι ἐξήλθον πρὸς
 ἄγραν. Πολλὴν οὖν θήραν συλλαβόντες ἤλθον εἰς τὸ φαγεῖν. Προσέταξε γοῦν τῷ ὄνω ὁ λέων
 διελεῖν αὐτήν. Τοῦ δὲ τρεῖς μοῖρας ἐξ ἴσου ποιήσαντος καὶ ἐκλέξασθαι παραινοῦντος αὐτοῦς,
 ὁ λέων ἀγανακτήσας κατεδοιμήσατο τὸν ὄνον· εἶτα προσέταξε τῇ ἀλώπεκι μοιράσαι. Ἡ δὲ
 ἄπαντα εἰς μίαν μερίδα συνῆξε, καταλιπούσα μικρὰν καὶ οὐδαμινὴν μερίδα ἑαυτῇ. Ὁ δὲ λέων
 ἔφη· ὦ φίλη, τίς σε οὕτως διανέμειν ἐδίδαξεν; ἡ δὲ ἀλώπηξ ἔφη· ἡ τοῦ ὄνου συμφορά. Fur. ρ.δ.
 Primum versum Suidas excitavit s. v. Λῆς· ὁ λέων. Μῦθος·

Ἐς βίοτον κοινῶς ὄνω γένετ' ἄμοβόρος λῆς.

Adde quae sunt s. v. Συνθεσία· συνθήκη, ἀσφάλεια. Ἐν Μυθμοῖς·

— Μετὰ δὲ σφίσι πιστώσαντο

συνθεσίην.

Accedit versus sub articulo Λάχος· μοῖρα. Λέγεται δὲ καὶ πρόλαχος, ἡ πρώτη μερίς. Καὶ
 αὐτῆς ἐν Μύθοις·

Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἶσομαι. —

1. De vocis λῆς accentu exponunt Schol. Venet. in Iliad. λ', 239. p. 310, 45. Bekk.
 λῆς· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύνει, ὁ δὲ Διοσχρόων περισπᾶ· ὡς γὰρ παρὰ τὸ μῦς μῦν, Φησί, καὶ
 νοῦς νοῦν, οὕτως καὶ λῆς λῆν· ἐπὶ τε λῆν ἤγαγε δαίμων. (480.) καὶ ἔστι συγκατατίθεσθαι τῷ
 Διοσχρόωνι, ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περισπᾶσθαι. Vulgatam scripturam Εἰς βιωτὸν κοινὸς emenda-
 verunt Kusterus et Reinesius. βίοτον in Paris. I. et Leidensi reperit Gaisfordus, quorum
 prior non sine vitio ἄμοβόρος. 3. De voce συνθεσίη, „pro quo συνθήκη obtinuit,“ cf. Lob.
 post Phryn. p. 527. II. β', 339. Argon. 352. 4. Paris. I. II. et Leidens. post λάχος
 interponunt μέρος, recte post Ruhnk. in Tim. p. 173. a Gaisfordo sublatum. Eiusmodi
 glossmata irrepserunt saepius in Babrii choliambos; sic fragm. XXII. Cod. Leid.
 suppeditat αἰσχρᾶς σαπρᾶς τις ἦρα καὶ καινοτρόπου δούλης; reiecto σαπρᾶς bellissimus ex-
 oritur choliambus:

Αἰσχρᾶς τις ἦρα καὶ καινοτρόπου δούλης.

Eadem ratione depravatus erat Babrii choliambus apud Suidam s. v. Σάγη· τὸ τοῦ ὄνου ἐπίθεμα· ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὸν γόμον, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους. Recte procedet metrum choliambicum, si insulsum illud τὸν γόμον extruseris:
Ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους.

Fragm. IV. Δρύες καὶ Ζεῦς.

— — — Τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρῳ
ὑμείων, εἰ μὴ οἱ ἐνὶ στειλεῖον ἀρήρει;

Fragmentum transcripsit Suidas s. v. Στειλείος· τὸ τῆς ἀξίνης ξύλου·

τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρῳ

ὑμείων, εἰ μὴ οἱ ἐνὶ στειλεῖον ἀρήρει.

Tyrwhittus in Suidae glossa refinxit Στειλείον laudans Odys. ε', 236.

Στειλείον περιαλλές, ἐλαΐνον, εὐ ἐναρηρός.

Accedit Eustath. p. 1531, 33. Στειλείον δὲ οὐδετέρως τὸ ἐνιεμένον ξύλον, εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην στειλεῖαν ἤγουν εἰς τὴν ὄπην τοῦ σιδήρου· καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, στειλεῖον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς. Babrius quidem fragm. XXXVIII. 1.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τρίτητε.

forma στελεῶν usus est; attamen cum etiam illo loco Paris. I. et Bruxell. post Στελεῶν addant καὶ στελεός, Leidensis vero eandem vocem post τὸ τοῦ πελέκεως ξύλου posuerit, in dubitationem vocare libuit Tyrwhitti suspicionem ipsius Eustathii p. 1915. 38. doctrina commoto: Στελεῖν δὲ ὄπῃ πελέκεως, εἰς ἣν ἐνεύρεται ἤγουν ἐμβάλλεται στελεός· ὅς καὶ οὐδετέρως λέγεται τὸ στελεῶν, καὶ πλεονασμῶ δὲ διχρόνων ὁ στειλεῖος καὶ τὸ στειλεῖον, ὅθεν καὶ ἡ στειλεῖα, δι' ἧς στέλλεται τὸ διὸν ἢ ἐμβυλλόμενον. Versu priore ἔσχε Leid. 2.
Ἄρηρα cum praepositione ἐν non adeo frequenter constructum reperitur Odys. ε', 360.

Ἄρηρ' ἂν μοι μὲν δοῦρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη.

Bodleiani Codicis auctor prosariam fabulam sic tradidit: Αἱ δρύες κατεμέμφοτον τὸν Δία· ὅτι, ἐπεὶ κοπτόμεθα, τί ἡμᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν φυτῶν ἐποίησας; ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν· ὑμεῖς αὐτὰι αἴτιοι τῆς κοπῆς· εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελλίδια ἐγεννάτε, οὐκ ἂν πέλεκευς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν. Tyrwh. p. CLXII.

Fragm. V. Μῦς ἀρουραῖος καὶ ἀστικός.

Θένο μετ' ἀλλήλοισιν ἐταιριεῖν μὲ δοιῶ,
οὐ καθομα ζῶντες· ὁ μὲν κατὰ νεῖον ἐρήμην
ἐτρέφεθ'· ὅς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

Ἐνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθεῖης κέρας αἰγός.

* Λέξομαι ἐν μυχάτῳ· κλισίη δὲ μοι ἐστὶν ἐτοίμη.

Quos huc transcripsi versus referendi sunt ad fabulam ab Horatio Sat. II. 6, 79 sqq. narratam. Graeco sermone eam conscripsit Florentini libri auctor ρικά, quam ver-

sibus illigatam esse iisque omni ex parte elumbibus Coraee conatus metrici satis Te docebunt, cf. Parerg. Bibl. Graec. Tom. II. p. 402. Is enim hos procussit numeros:

- Μῦς ἀρουραῖος τὸν ἐν οἴκῳ ἔφιλει.
 ὁ δὲ τοῦ οἴκου, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Φίλου,
 ἦλθεν εὐθέως δειπνήσαν εἰς ἀρούρας.
 ὁ δὲ ἐσθίων κριθᾶς καὶ σίτου ἔφη·
 5 γίνωσκε, Φίλε, μυρμηκῶν ζῆς τὸν βίον.
 ἐπεὶ περ ὄμοι ἀγαθῶν πλήθός ἐστι.
 [ἔμοι] σύνελθε καὶ ἀπολαύσεις πάντων.
 καὶ παραχρῆμα ἀπήσαν οἱ δύο.
 καὶ ὃς ἐπεδείκνυεν τὰ ὄσπριά τε καὶ σῖτον,
 10 Φοῖνικας ἄμα, τυρόν, μέλι, ὀπώρας.
 τοῦ δὲ τερφθέντος, αὐτὸν εὐλόγει σφόδρα,
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ κατεμέμετο τύχην.
 βουλομένων δὲ ἀπάρξασθαι ἐσθίειν,
 ἤνοιξεν εὐθύς ἀνδρωπός τις τὴν θύραν.
 15 Φοβηθέντες δὲ οἱ δειλαιοὶ τοῦ κτύπου
 εἰσπήδησαν εὐθέως εἰς τὰς βάγας.
 ὡς δὲ ἦθελον πάλιν ἰσχύδας ἄραι,
 ἦκεν ἕτερος τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἔνδον.
 οἱ δὲ [καὶ] πάλιν θρασάμενοι τοῦτον
 20 εἰσπήδησαν κρυβέντες ἐπὶ τρώγλης.
 ὁ δ' ἀρουραῖος ὀλιγαῶν τῇ πείνῃ,
 ἀνεστέναξε καὶ πρὸς τὸν ἄλλον ἔφη·
 χαῖρε σύ, Φίλε, κατεσθίων εἰς κόρον,
 ἐπαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης,
 21 καὶ τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ πολλοῦ τοῦ φόβου·
 ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κριθᾶς καὶ σῖτον τρώγων,
 ζῆσω ἄφοβος μηδενὸς ὑποπτεύων.

Fragmentum nostrum reperitur apud Suidam s. v. Ἐταιρεία· ἢ συνήθης ὁμόνοια καὶ Φιλία. Βάβριος·

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μὲν δοῖά,
 οὐ καθομὰ ζῶντες· οἱ μὲν κατὰ νεῖον ἐρήμην
 ἐτρέφεθ'· ὃς δὲ ὁμοίῳ ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

Quibus adiungi debet versibus ex eodem Lexicographo fragmentum s. v. Ἀμαλθείας κέρας· ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων καὶ εὐδυνούντων (εὐθηνούντων Gaisf.) καὶ εὐπραγούντων· Ἐν Μύθοις·

Ἐνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρασ αἰγός.

Ἀμαλθεῖα γὰρ ἢ τροφὸς τοῦ Διός, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

In superiorem Suidae glossam post vocem Φιλία Babrii nomen irrepsit: quam vero huius argumenti fabulam ille confecit, ea choliambis non hexametris conscripta est,

*) v. 9. Ἀξένθος παντάπασιν ὁ στίχος. Cor. — v. 15. Ἴσ. γρ. τὸν κτύπον· ἴσως μέντοι καὶ ὡς ἐλλειπτικῆ τοῦ ἔνεκα ἐχρήσατο ἀδὲ τῇ γενικῇ. — v. 16. βάρυντας εἶρηκε διὰ τὸν ἑυθμόν τοῦ στίχου, ἀπὸ τοῦ ἐμαγᾶς (παρὰ τὸ ἐμαγῆ), ὡς τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ ἐμαγῆζα. Cor. — v. 21. Ἴσ. γρ. τῆς πείνης. Cor. — v. 26. ἵποπτεύων] ὑποπτεύων Cor. et C. Schneiderus Ann. p. 16. correxerunt.

cf. Babrii fr. XXIII. sive Suid. s. vv. Σωράκιος, Καμειρεία Ισχύας, Κρίμων. Illud poetae nomen a lectore male sedulo ascriptum esse exposui Prolegg. in Babr. C. I. p. 23. neque enim „eandem fabulam diverso carminis genere bis a Babrio expressam fuisse“ nec „Suidam memoria lapsam esse“, quae est Tyrwhitti sententia p. CLXVIII. unquam mihi poterit persuaderi. 2. καθομά. Sic Suidas; καθομά Passovius, qui hanc vocem una cum καθομάδα ceterioris esse Graecitatis indicavit. ἐτρέφετ' Gaisf. Ἐν Μύθοις] Ἐν Μύθῳ Bernhardyus, qui „debebat (inquit) ἐν μύθῳ cum (C.) Ox. ap. Porson.

Tracts p. 268. (v. Kiddii Add.).“ Exhibet enim Paris. I. compendium (μύθῳ), quod recurrit in eodem Codice s. v. Αἰπεινή, quo loco Gaisfordus ut hoc nostro Oxoniensis scripturam μύθοις enotavit. Tametsi Suidas cum Aristophanis in Equit. v. 541 Scholiaste harum fabularum collectionem Μυθικὰ sive Μῦθοι plerumque nuncupavit; tamen s. v. Ἐπειανός simpliciter invenitur ἐν Μύθῳ. Quibus accedit, ut s. v. Δις fabulae initium simplici inscriptione Μῦθος allegatum sit. Haec igitur Bernhardyi rationem non adeo improbandam esse satis arguunt. Ἐνθ'] ἐλθ' Gaisfordus cum Kiddio in Pors. et Dobraeo Adverss. T. I. p. 513. temere recepit. Ἀμαλθείας] Gaisf. Ἀμαλθείης post Bernhardyus cum Paris. I. scripsi. Proxime a nostro abest prosariae fabulae in Bodl. Cod. auctor, qui: τὸ κέρασ οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας, ὡς πρὸς σέ. ἐὰν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἄσπαυση. De Amalthea cf. Ovid. Fast. V. 127. Sidera nutricem, nutricis fertile cornu fecit; coll. Jacobs. in Anth. Tom. IX, p. 357. Anacreont. fragm. VIII. ed. Bergk. Inde proverbio: πάντ' Ἀμαλθείας κέρασ Antiphanes Comieus usus est apud Athen. p. 503. B. Adde Zenobium paroemiographum II. 48. et reliquos ab Interpp. in Suid. gloss. excitatos auctores. „Hexametrum non dubito ad fabulam referre, cuius tres versus excerpserit Suidas v. Ἐταιρείη.“ Bernhard. in Suid. gloss. Κλισία. ἡ σιμνή. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κλίης. Iam sequitur fragmentum.

Fragm. VI. Χελώνη καὶ Ἄετός.

Τίς γὰρ ἐμοὶ σέο μισθὸς ἐπάξιος, ἢν σε διδάξω
ὑψοῦ ὑπὲρ πόντοιο μεταχρονίην ποτέεσθαι;
— — — Ὅθι στυφελῶν ἐπὶ πετρῶν
ὄστρακόνετ' ἀνὰ τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κείσθῃ.

Primum versum et secundum Suidas s. v. Μεταχρονία· ἢ εἰς ὕψος φερομένη· nulla collectionis, ex qua hausit eos, mentione facta tradidit. Tertii versus particula et integer quartus exstant apud eundem s. v. Στυφελισμούς. — Καὶ ἐν Μυθικοῖς·

— Ὅθι στυφελῶν ἐπὶ πετρῶν
ὄστρακόνετ' ἀνὰ τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κείσθῃ.

Eosdem praeter illum servavit versus Aristoph. in Equit. 541 Scholiastes. Licet versui primo et alteri Suidas non ascripserit, ex Mythicis hoc exemplum petitum esse, reliquis tamen hoc fragmentum adiungendum esse censemus: verum vidit Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 207. cuius suspicionem confirmare licet Florent. Cod. fab. 95γ'. Χελώνη θρασυμένη ἀετὸν πετόμενον, ἐπεθύμησε καὶ αὐτὴν πετᾶσαι. Προσελθοῦσα δὲ τοῦτον

παρεκάλει, ἐφ' ᾧ βούλεται μισθῶ διδάξαι αὐτήν. Τοῦ λέγοντος, ἀδύνατον εἶναι, καὶ ἐτι αὐτῆς ἐπικειμένης καὶ ἀξιούσης, ἄρας αὐτήν καὶ μετέωρος ἀρθεὶς ἀφῆκεν ἐπὶ τινος πέτρας, ὅθεν κατενεχθεῖσα διεβράγη καὶ ἀπέθανεν. Suidas ipse iterum s. v. Νῦν σωθεῖην, ἴν' ἦ μοι διδάγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου· παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώνης ἴπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ πεσοῦσης, cuius ex periochae parte priori praeter me alii choliambos effingere dispari successu conati sunt, v. Babr.* fr. XXX. [Ὄθι] ὅτι Schol. ἐπ.] Kuest. Bentl. ἀπὸ cum Scholl. Gaisf. πετρῶν] Pariss. I. II. cum Leidens. πετρῶν vulg. 4. τε interposuit Kuesterus.

Fragn. VII: Ὀνος καὶ Λύκος.

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὀπλῆ.

Superiore fragmento usus est Suidas s. v. Σκῶλος· εἶδος ἀκάνθης. — Καὶ αὖθις·

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὀπλῆ.
 Ὁ ὄνος Φησὶ πρὸς τὸν λύκον. Haec Suidas, cuius vulgatam scripturam ἔρυσσον a Corae p. 171. retentam correxit Toupius Tyrwhitto sequente. Depromptum est fragmentum e fabula saepius repetita, cf. praeter Babrii fragm. XXV. Gabrii tetrasticha, Nevel. CCLXXIII. Schneid. Sax. CLXXXIII. CCXXVII. Fur. ρι' et ρλδ': Ὀνος ποτὲ σκόλοπα πατήσας, ἴστατο χαλῶς μὴ δυνάμενος ὀδεῦσαι. Λύκον δὲ ἰδὼν καὶ τοῦτον δειλιάσας, μήπως, ὡς τρίπους αὐτῷ γένηται βρῶμα, ἀνεβόησε καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλάλει· λύκε μέγιστε, νυνὶ θνηστῶ ἐν πόνου, καλὸν μοὶ ἐστὶ τὸ σοῦ δεῖπνος γενέσθαι ἢ τῶν γυπῶν καὶ νοράκων. Χάριν δὲ μίαν νῦν ἔξαιτῶ σε, πάτερ, ὅπως ἐμβάλη; ἀκάνθην ἐν τοῦ ποδός μου, μὴ μετὰ πόνου ἐγὼ ὁ τάλας θνήξω. Εὐθύς δ' ὁ λύκος τῶν ὀδόντων τοῖς ἄκροις τὸν σκόλοπα δακνῶν, ἐξείλε παρατυτίκα. Λυθεὶς δὲ τοῦ πόνου, χέσκοντος τοῦ λύκου, τοῦτον καὶ τοὺς ὀδόντας θλάσας, χεῖλη, μέτωπον, κέραν καὶ τὰς ὀσφρήσεις, ἀπεπήδησε καὶ ὄνικα ἀπήει. Καὶ ὁ λύκος ἐφη· δίκαια πάσχω· μεμαθηκὼς γὰρ πρῶην μάγειρος εἶναι, ἵνα τί ὄνου ἰατρὸς ἐγινόμεν; — Pessimorum versuum reliquias iambicorum & insulsa consarcinatoris additamenta in hoc prosario apologo reperiri vel me tacente nullum effugisse arbitror. Choliamborum vestigia haud obscura Neveleti e Msstis Palatinis descripta fabula prodit, cf. illius Annot. p. 631. et Bentl. Diss. de fab. Aes. c. VII.

Fragn. VIII.

Πικρὴ μὲν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάρεισιν ἀκηδής.

Suidas s. v. Ἀκηδής. ἀταφος, ἀμελής. — Λέγεται καὶ ἀκηδὴς ἐν Μυθικοῖς·

Πικρὴ μὲν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάρεισιν ἀκηδής.

Kuesterus Suidae narrationem distinxit: Λέγεται καὶ ἀκηδής ἐν Μυθικοῖς; poenas dedit Bernhardy, qui pro ἀκηδής, quod ex Parisino I. Gaisfordus recepit, in verborum contextu ἀκηδής posuit annotans: immo καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκηδής. Versum ex Kuesteri conjectura Bentleyo et Bernhardy probata dedi, nam λύκοις, ἀτὰρ, quae est vulgata, placuit Gaisfordo. ἀτὰρ Mss. et Ed. Mediol. agnoscunt. Quod contra Bentleyi auctoritatem hexametris fabulis ascripserim fragmentum, facile mihi condonari arbitror.

F r a g m. IX.

Οὔτι δίκης ἀπάνευθεν αἰκεῖ δάμναμαι οἴῳ.

Suidas s. v. Οἴτος· ὁ μόρος. Ἐν Μυθικοῖς·

Οὔτι δίκης ἀπάνευθεν αἰκεῖ δάμναμαι οἴῳ.

In Suidae explicatione τοῖς ante Μυθικοῖς cum Parisino I. et Leidensi, quorum prior in Anonymi verbis vitiosam scripturam δάμναμαι suppeditat, post Gaisfordum omisi.

F r a g m. X.

Ἠχῆεις ἐτάνυσσε βαλῶν προκάρηνον ἀήτης.

Suidas s. v. Προκάρηνος· ἐπὶ κεφαλῇ. Ἐν Μύθοις·

Ἠχῆεις ἐτάνυσσε βαλῶν προκάρηνον ἀήτης.

Exposuit de vocis ἀήτης significatu Eustath. p. 1547, 18. ἀήτης ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ ἄνεμος, coll. p. 427, 26. Idem postquam de substantivis quae novissimae syllabae accentum poscunt disseruit p. 533, 39: τὸ ἀήτης (inquit) ἄλλως γέγονεν, ἀπὸ ῥήματος εἰς μι γηγόνος τοῦ ἄημι. Conf. Etymol. Magn. p. 23, 30. et quae Bernhardyus annotavit in Suid. s. v. Ἀήτης. Iuvat addere Eustath. in Il. ο', 626: Ἀήτης δὲ ἀνέμου ἡ πνοή. ἔφη δὲ καὶ πρὸ τούτου ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας· ἡ δὲ χρῆσις πολλὴ καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ. Ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸ δεινὸς ἀήτης, γένος ἀρσενικόν ὑποβάλλει νοεῖν. ἐν δὲ τῶ ἀνέμοιό τε δεινὰς ἀήτας, θηλυκῶς ἡ φράσις ἔχει. Cf. Hesiod. ἔργ. 677: Νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. et 647: εἴ κ' ἄνεμοι γε κακὰς ἀπέχουσι ἀήτας.

F r a g m. XI.

Ἔστασαν οὐδὲ κόμας ψαφαρῆ μεμίαντο κονίη.

Versum Suidas tradidit s. v. Ψαφαρῆ. — Καὶ αὖθις ἐν Μύθοις·

Ἔστασαν οὐδὲ κόμας ψαφαρῆ μεμίαντο κονίη.

Valckenarius κόμαι ex coniectura dedit. μίαντο Oxoniens. et Ed. Mediol.

F r a g m. XII.

Ἦς Φάσαν· οὐδὲ ἀναξ ἀνεως ἦν.

Suidas s. v. Ἄνεως· ὁ ἄφωνος. Ἐν Μυθικοῖς·

Ἦς Φάσαν· οὐδὲ ἀναξ ἀνεως ἦν.

In Suidae explicatione ῥάφωνος scriptura est Parisini I.

F r a g m. XIII.

Ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ
ὄσσομένη.

Toupii suspicio si vera est, Anonymo nostro hoc debetur fragmentum excitatum
a Suida s. v. Ὑποδράξ·

ἢ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ
ὄσσομένη.

τουτέστιν ἀχριάσασα καὶ ὑποβλεψαμένη διὰ τὴν ὀργήν. Idem Lexicographus s. v. Πε-
λιδνὸν explicuit Πελιδνωθεῖσα voce ἀχριάσασα et Πελιδνωμένη, μελαινομένη. Πελιδνὸν
enim significat colorem μεταξὺ ἀχρότητος καὶ μελανίας, οἶονεὶ μολιβδοειδές.

Caput alterum.

Fabularum elegis conscriptarum fragmenta.

Fragm. I. Ὁ δύο πήρας ἐξημμένος.

Τούνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπωπε δύνη.

Pentametrum Suidas transcripsit s. v. Δύη· ἢ κακοπάθεια, ἢ δυστυχία· Ἐν Μύθοις·

Τούνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπωπε δύνη.

Prosario sermoni hunc apologum aptarunt Themistius aliique (cf. Cor. p. 437), e qui-
bus in fabularum collectionem suam eum transtulerunt Coraes p. 221. sq. Sub Ae-
sopi tamen nomine in Codice Bodleiano n. XLIX. huius argumenti fabulam pedestri
sermone conscriptam extare contra Bentleyum monuit Tyrwhittus p. CLXXXIII. ann.
37. Elegantissima eius expositione usus est Tzetz. Chiliad. IX. 943. sqq.

Τὸν Μῶμον καὶ τὴν Λάμιαν Φατιν οἱ μυθογράφοι
τὰ τῶν ἐτέρων βλέποντας, τὰ ἑαυτῶν μὴ βλέπειν.
ὁ Μῶμος πήραν γὰρ διπλὴν κατέχων ἐν τοῖς ὤμοις
τὰ ἑαυτοῦ κατόπι μὲν τῆς ῥάχως βαστάζει,
πάντα δὲ τὰ ἀλλότρια ἐμπροσθεν Φέρων βλέπει.
οὔτω τὸν Μῶμον γράφουσι· τὴν Λάμιαν δὲ πάλιν,
οἴοι Φασι τοὺς ὀφθαλμοὺς κρύπτουσαν ἐν ἀγγελίῳ,
βλέπειν μηδὲν τῶν ἑαυτῆς. ἔξω δ' ἐξερχομένη

τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἑαυτῆς λαμβάνουσαν, πᾶν βλέπειν.

Λουκιανός που γέγραφε τὰ περὶ τῆς Λαμίας.

Vide quos Kiesslingius laudavit Lucian. Philosoph. §. 2. Plutarch. de curios. p. 515. sq. Tom. II. Philostrate. Vit. Apoll. IV, 25.

Fragm. II. Ἐλάτη καὶ Βάτος.

Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἢ μὲν εἶπε,
καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένη τελέειν.

Αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὥρορεν αἴσυλα Φάσθαι.

Novissimus versus reperitur apud Suidam s. v. Αἰπεινή· ὑψηλή·
Αἰπεινήν ἐλάτην ἔρις ὥρορεν αἴσυλα Φάσθαι,
coll. articulo Αἴσυλα· παράνομα, ἄδικα. Ἐν Μύθοις, quo loco versus ille recoquitur.
Idem s. v. Αἰπεινή. Καὶ Αἰπειναῖς· ὑψηλαῖς, μακρῶν. Ἐν Μύθοις·

Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἢ μὲν εἶπε,
καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένη τελέειν.

In Suidae narratione vulgabatur Ἐν Μύθῳ· μύθους ex Oxoniensi recepti. Primo versu εἶπε contra vulgatum ἐπειπε Paris. I. II. Oxoniens. et Ed. Med. tuentur. 2. Quod ex coniectura Bentleius dedit τεμνομένη pro vulgato τεμνομένην Paris. I. II. Oxoniens. Leidens. Bruxell. suppeditarunt. Integra eaque pedestri oratione conscripta fabula est in Codd. Palat.: Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάρῳ ἔλεγεν· ἐν οὐδενὶ οὐδὲν χρησιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν στέγῃ σου χρησιμεύω καὶ οἰκοῖς. Ἡ δὲ βάτος ἔφη· ὦ ἐλεεινέ, εἰ μνησθεῖσα τῶν πελέκων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες θελήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη. Eur. p. III.

Fragm. III. Λίβυσσα ὄρνις.

— — — Ἄλλὰ Λίβυσσα
στρουθὸς ἀλίσκομένη πλάζε καὶ ἀμφοτέρους.

Suidas s. v. Λίβυσσα ὄρνις· ἢ στρουθοκάμηλος· Ἐν Μυθικοῖς. Iam sequitur fragmentum. „Vide Fab. Aesop. 357. ed. Huds.“ Gaisfordus. Eandem fabulam (aut multum fallor) tetrastichis Gabrias inclusit:

Περὶ θηρῶν καὶ ὄρνεων μάχης καὶ στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφύκει θηρῶν καὶ πτηνῶν μάχη·
ἢ ἢ Λίβυσσα στρουθός, ἢ τοὺς δ' ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐν μέρους δὲ θηρίον,
πτηνῶν κάραν δεινύσα, τοῖς θηρῶν πόδας.